

Vyrástol som v nekresťanskej rodine. K Bohu ma nikdy nikto neviedol - len keď som bol menší, stará mama sa ma snažila dostať do kostola. Nijako mi to však nesedelo. Pamätám si, že keď som šiel na prvé sväté prijímanie, tak som to zobral dosť vážne.

Vtedy sme si mali na papierik napísať svoje hriechy, čo sme kedy spôsobili, čo sme zle spravili. Zobral som to naozaj od srdca. Každý tam mal len pár vecičiek, ja som tam však mal dlhý zoznam. Všetko som porozprával farárovi, ale nič sa nestalo, a tak som to všetko nechal tak. Časom som si formoval svoj názor na kresťanstvo. Považoval som ho za nudné učenie - kopa pravidiel o tom, čo by som mal, čo by som nemal atď., a tiež, že načo mi to v živote bude.

Naša rodina nebola dokonalá. Rodičia síce žijú spolu, ale nikdy nemali dobrý vzťah. Keď som si budoval názor na rodinu a videl som, čo je medzi našimi, tak som si povedal, že toto proste nechcem, načo mi to je. Keď som bol menší, otec dosť pil a doma nebolo príjemné prostredie, nebol som tam rád. Na základnej som ešte až tak nevymýšľal hlúposti, bol som ešte ako tak v norme, mama ma držala, ale keď som potom prišiel na strednú, tak som sa pustil úplne svojou cestou. Vzbúril som sa proti rodine, proti tomu, čo sa mi snažili vštepovať. Vybral som si svoju cestu a samozrejme skúšal som, čo som mohol. Začal som piť, fajčiť marihuanu a tak nejako som prežíval zo dňa na deň. Doma som v podstate ani nebýval. Ráno som odišiel do školy, vrátil som sa niekedy v noci. Doma som sa vyspal a ráno som zase utiekol preč z domu.

V škole začali problémy, lebo som tam veľmi ani nechodil. A keď som tam aj bol, tak som bol duchom neprítomný. Jeden rok bol taký, že som dennodenne fajčil marihuanu - každý deň niekoľkokrát. Každú chvíľu som bol na policajnej stanici. Takto som nejakú dobu fungoval.

Moju mamu to dosť trápilo a snažila sa s tým niečo robiť. Sama si s tým nevedela rady, a tak mi navrhla, aby som šiel na liečenie – vtedy som mal už osemnásť rokov, takže som sa mohol rozhodnúť sám, či pôjdem alebo nie. Keďže som sám videl, že už je toho na mňa priveľa, rozhodol som sa, že to liečenie predsa len pôjdem, aby som trocha upokojil hladinu. Chvíľu bude pokoj a potom si zase budem žiť po svojom.

Išiel som na liečenie. Strávil som tam tri týždne. Tie tri týždne mi fakt niečo dali. Po dlhom čase som začal rozmýšľať nad svojím životom a nad tým, či to, čo robím, nejako pomáha mojim blízkym alebo či robím ten svoj svet lepším, či je to tá správna cesta, po ktorej idem. Zistil som, že asi nie, a tak som sa pevne rozhodol, že prestanem so všetkým, že prestanem piť, prestanem fajčiť marihuanu. Vyšiel som odtiaľ a vydržalo mi to, hmm ... - nepil som pol roka a nefajčil asi rok a potom zase pomaličky som začal do týchto vecí padať.

Keď som prišiel z liečenia, našiel som si priateľku. Tá ma držala v podstate toho pol roka. Potom sme začali aj spolu piť, ale bolo to také miernejšie, už to nebolo tak, že som bol nonstop v liehu (predtým niekedy aj päť razy do týždňa). Išli sme von sem tam si niečo vypiť, nejaké víno. Snažil som sa dodržať nejaké rozumné hranice a nespadať zase do toho tak, ako som v tom bol predtým. No ako čas išiel, tak som do toho padal stále viacej a viacej, aj keď som to najprv nechcel a neuviedomoval si to.

Zásadný zlom v tomto mojom živote nastal vtedy, keď sme sa s priateľkou rozišli. Vtedy som bol na tom skutočne biedne, skoro na tej istej úrovni ako aj predtým. Niekedy v tej dobe som sa spoznal s Kavom. On robil finančné poradenstvo. Aj jeden môj kamarát to v podstate začal robiť, a tak on ma zoznámil s Kavom. Kavo bol fajn chalan, a tak sme spolu pár razy vybehli von na kofolu. Dobro sa s ním kecalo a rád som s ním trávil čas. Bol vlastne prvý, kto mi začal svedčiť o Bohu. Zo začiatku som to bral asi tak, že: No dobre, môj, len si vyprávaj svoje. Ty máš niečo svoje, a aj ja mám svoje názory. Veril som niečomu takému, že existujú nejaké duchovné zákony, ktoré síce ešte nepoznáme, ale fungujú. Ako napr. vo fyzike pred dvadsiatimi rokmi tiež ľudia nevedeli, čo vedia dnes. Neveril som však, že Boh existuje.

Niekedy v tom čase sa mi začali vynárať v pamäti veci z minulosti, ktoré som spravil, a to veľmi nepekné veci. Ublížil som niektorým ľuďom a moje hriechy sa mi začali vynárať v mysli. Stále ma napadali a nedali mi pokoja. Jednu dobu som sa už tešil, že keď zaspím, moja myseľ bude mať pokoj, ale keď som sa zobudil, tak zase ma to zožieralo. Nemohol som s tým už žiť, ale nevedel som, čo s tým. Začal som pátrať ako sa z toho dostať a vtedy sa mi dostal do rúk dokument o sile pozitívneho myslenia. V podstate to bolo niečo v tom zmysle, že človeku sa deje iba to, na čo myslí a že vlastne si môže priťahovať také veci, ktoré chce, aby sa mu v živote diali. Tak som to začal praktizovať. Sústredil som sa na dobré veci, - na to dobré a pekné, čo som chcel, aby ma stretávalo.

Pár týždňov mi to fungovalo. Ráno som si vsugeroval, aké je všetko fajn, aké bude všetko dobré. Privolával som si pekné veci, ktoré sa naozaj aj stávali, ale potom sa mi to zosypalo ako domček z karát. Ráno som si niečo vsugeroval a bolo to fajn. Bol som v pohode a taký som prišiel do práce. No v práci mi počas troch minút tak padla nálada, že som mal chuť iba sa niekde zahrabať, niekde sa schovať. Bolo mi hnusne a nevedel som, prečo mám také výkyvy nálady. Chvíľu dobre, potom na dne. Potom zase na chvíľu dobre - a tak dookola.

Takto som fungoval a nevedel som, čo s tým. Vtedy mi Kavó požičal jeden dokument, volá sa to: Odomykanie tajomstva života. Pozeral som ho, lebo ma vždy zaujímali takéto vedecké veci. Keď som ho dopozeral, vtedy som prvýkrát bol ochotný pripustiť: Dobré, možno Boh existuje. Nejaký Stvoriteľ, čo to tu všetko dal do pohybu, ale to bolo asi tak všetko, ale nepoznal som ho.

Raz ma Kavó prišiel zavolať von. Sľúbil mi, že pôjdeme niekde na kofolu. Keď sme sa stretli, tak mi povedal, že za chvíľu sa začína ich zbor, či sa nejdem pozrieť. Dobrý fígel', pomyslel som si, ale bol som zvedavý, lebo ma vždy zaujímali ľudia, ich životy a ich názory. Takže poďme sa tam pozrieť a uvidím, čo sú to za ľudia, hádam ma tam nezjedia – a tak som tam s ním šiel. Prišli sme tam. Ľudia spievali chvály – dobre, spievajte si, ja som nespieval. Potom jeden mal slovo (brat Milanko), začal hovoriť, a to tak prehováralo do môjho vnútra, že som si myslel, že to na mňa narafičili, že oni vedeli, že tam prídem, že je to nastražené na mňa, ale potom som rozmýšľal, že ani ja som nevedel, že sem dnes prídem, tak ako by to oni mohli vedieť? Nedávalo mi to zmysel. A ešte aj to, že medzi týmito ľuďmi som videl lásku, pokoj. Pokoj, ktorý som sa snažil všelijako nájsť, všelikde som ho naháňal a nemohol som ho získať a oni ho mali úplne prirodzene. Jednoducho to z nich vyžarovalo. Vrtalo mi hlavou, že skadiať ho berú.

To bolo v stredu. Prišiel piatok a Kavó ma opäť volal do zboru. Lenže zavolať mi aj kamarát, že či by som nechcel ísť s ním na chatu. Chvíľu som rozmýšľal a potom som išiel na chatu. Tam som sa opil a neviem, čo všetko som vyviedol a akú hanbu som si narobil. Keď som po víkende prišiel domov, tak som rozmýšľal, že načo to všetko vlastne bolo. Nič mi to nedalo a cítil som sa horšie ako predtým. Tak som sa rozhodol, že na najbližší piatok pôjdem do zboru, keď ma Kavó zavolá. Dosť často sme sa s Kavom rozprávali o Bohu. On mi svedčil a ja som mu hovoril aj o veciach ktoré ma trápia. On mi na to povedal: Pán Ježiš ti môže pomôcť so všetkým tým, s čím sa trápíš.

Prišiel piatok. Šiel som do zboru, ako som si povedal v srdci. Keď som išiel odtiaľ, zase som si uvedomil, že medzi tými ľuďmi bolo super. Prijímali ma. Je tam láska a pokoj. Nešlo mi to do hlavy. Keď som prišiel domov, vedel som, že sa niečo musí stať, že teraz sa musím rozhodnúť.

Zavolať som Kavovi a poprosil som ho, či by sme sa mohli stretnúť. Súhlasil, a tak som na aute utekal cez celý okres k nemu do Jalovca. Tam sme sa stretli. Chvíľu sme sa rozprávali a ja som už videl, že z tej mojej situácie nevedie žiadna iná cesta iba skúsiť to, čo mi on odporučil: Poprosiť o pomoc Pána Ježiša, lebo už som nemal kam ísť. Všetky moje cesty, uličky, ktoré som skúšal, sa mi zdali slepé, už som bol na tom tak zle, že som si povedal: Ak mi ten Ježiš nepomôže, tak končím na tomto svete. Nemal som už chuť žiť, a ani prečo.

Vtedy, bolo to 5. 6. 2009, tam pri futbalovom ihrisku v Jalovci, sme si s Kavom kľakli a ja som si spomenul na všetky zlé veci, čo som spravil, na celú moju minulosť. Neveril som, že by mi to Boh mohol odpustiť, ale vyznal som mu to, poprosil som ho, aby mi odpustil všetky hriechy, aby ma prijal za svoje dieťa. A viete čo? On to fakt spravil! Nenechal ma tam len tak, ale v tom momente som úplne jasne vedel, že všetky moje hriechy sú mi odpustené, že všetko to, čo som spravil, je minulosťou, že je to za mnou, že sa tým už nemusím viac trápiť. Taký obrovský kameň zo mňa spadol. Všetko to, čo ma ťažilo, čo ma trápilo, čo mi nedalo spávať, odrazu to zo mňa padlo a cítil som sa ľahký a šťastný. Nechápal som to všetko. Šiel som domov autom a ďakoval som Bohu za to čo sa stalo.

Takto som sa stal veriacim, kresťanom. A nikdy som to neľutoval. Život išiel ďalej a za ten čas, čo som kresťanom, čo som s Bohom, tak ma Boh nikdy neopustil, či bolo dobre, či bolo zle,

vždy stál pri mne a teraz už viem, že aj vždy bude.